

ni altres, ni els suposats innocents, ni els culpables no ho han pas fet.

A més hem d'afegir-hi que molts dels metges assalariats, que ja són legió, puix que ja fa temps es parlava de 600 a Barcelona sol, i que cada dia, van en augment, perquè ja per alguns companys comencen a resultar aquestes places un element essencial per a viure, i per altres un complement molt útil, es convertiran en instruments dòcils i incondicionals de llurs patrons, la qual cosa multiplicarà sens dubte les dificultats de la unió necessària. Això és segur, és fatal.

Fins a aquest resultat ens porta la reflexió pura, el bon sentit, la lògica inflexible i el coneixement dels homes en general i dels companys en particular.

Ara, si ens atenem a la pràctica, sembla que els fets vénen a confirmar les nostres previsions.

Efectivament, tot fa témer que l'element patronal i els seus subordinats més addictes, si no prenen una part activa, exerceixen almenys una poderosa influència en la marxa i en la direcció de les coses del Sindicat, resultant, si és com sembla, que així com deia en l'article anterior en sentit dubitatiu, que potser "*del llop n'hauríem fet pastor*" haurem de dir, decididament, que "*n'havem fet pastor*" (1).

Consti que la major part de les persones al·ludides no sé qui són, ni m'interessa saber-ho, ja que critico idees o fets, mentre que em mereixen tota la consideració les persones, tant amics i coneguts, com desconeguts, sempre que es portin correctament; i aquesta declaració la deixo sentada per sempre.

Tornant a l'assumpte, direm que la sospita d'intervenció o influència que acabem de suposar, a part que és de sentir general ja que en tinc les orelles plenes de sentir-ho, es recolza en diferents fets.

Primerament la relativa indiferència, apatia o passivitat amb què el Sindicat mira la resolució d'un problema tan greu i tan urgent com el que estem tractant, puix que amb els anys que fa que està plantejat, no s'ha fet res pràctic, la qual cosa abona el concepte emès per alguns que el Sindicat resulta una *eina csmussada*.

Segonament, fa tres anys almenys, que hi ha

(1) En l'article anterior ens fan dir "de fer" enlloc de "fet" ço que canvia per complet el sentit.

acords d'una Assemblea, i no sembla que s'hagi fet gran cosa per a portar-los a la pràctica.

Es veritat que el Sindicat té un projecte ja aprovat de mútua amb l'avantatge de no oferir serveis o d'oferir-los a pagar tant per servei, i per tant, amb eliminació d'assalariats. Indubtablement això representaria una millora pels metges, si el projecte fos viable; però tot reconeixent la bona fe i la màxima bona intenció dels organitzadors, haig de dir amb tota lleialtat i franquesa, que si el projecte arriba a implantarse, el crec destinat a néixer mort, per quant resultarà per a l'assegurats, més car que les mèdiques. I és natural que així sigui, perquè les mèdiques tenen com a fonament econòmic l'explotació del metge, i el Sindicat no pot fer-ho.

Es troba, doncs, el Sindicat en aquest punt en condicions desaventajoses de lluita.

Si el Sindicat vol fer la seva mútua al mateix preu que les mèdiques, encara es trobarà en pitjors condicions econòmiques que en el cas anterior, tot justificant el sosteniment de les altres, ço que és pitjor encara.

L'únic cas, ho he dit moltes vegades, en el qual creuria legítima la creació de la mútua del Sindicat, seria quan no quedés cap més recurs com a recurs suprem, fent-la molt més barata que totes les altres, per a reventar-les totes, i una vegada desfet tot, desfer també la nostra, per a tornar a l'estat d'abans; però allò seria també la reventada de tots nosaltres, vindria a ésser la repetició del cas de Samsó, que ens conta la Bíblia, deuria ésser, en una paraula, la desesperació, la *debâcle*.

Com es veu, la situació és greu, gravíssima en el meu concepte i en el concepte de tots els companys amb qui he tingut ocasió de parlar-ne, i convé, per tant, buscar un remei enèrgic i ràpid.

Però en té de remei aquesta situació?, torno a repetir. No haurem fet tard?

Vaig a dir francament, clara i honrada la meua opinió: després que hi digui cadascú la seva.

Entenc que primerament s'haurien d'emprar mitjans suaus, mitjans de convicció. Ja que per sort o per desgràcia—crec que per sort en aquest concepte—tenim dins del Sindicat els dos grups interessats, el Consell hauria de convocar amb urgència tots els directors, propietaris o gerents de les mèdiques, i tantejar un arreglament digne i convenient per a tots, esgotant tots els recursos. Si això s'aconseguia amb les mèdiques, que és